

From: 5.1.2.e <5.1.2.e@hotmai.com>
Date: Friday, January 9, 2026, 10:50 AM
To: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
Subject: Fwd: Geweld in nederland

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e@hotmai.com. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Waarom is handhaving van vuurwerk zo moeilijk?? Het is verboden maar mag het hele jaar door overal afgestoken worden. als jullie een paar mensen daar op gaan zetten is de schatkist zo vol.
Maar nee alle schade die wordt aangericht moet weer via de burgers die de schatkist weer moeten aanvullen door belastingen te verhogen.

Brandweerlieden die worden gelokt met een nepbrand, om vervolgens met zwaar vuurwerk te worden bekogeld. Ambulancepersoneel dat niet veilig bij slachtoffers kan komen. Politieagenten die structureel doelwit zijn van vuurwerkbommen.

Oorlogstaferelen in onze steden.
Tijdens de jaarwisseling veranderen delen van onze grote steden in oorlogsgebied. Brandende auto's. Relschoppers die zich organiseren. Gevechten met agenten en ME. Zwaar illegaal vuurwerk dat wordt ingezet als wapen. Zij hebben amper macht om iets terug te mogen doen.

En laten we eerlijk zijn: nergens in de Europese Unie is het zo heftig als in Nederland. Dat is geen toeval. Dat is beleid. Of beter gezegd: het gebrek eraan!

De uitkomst is elk jaar voorspelbaar. Hulpverleners blijven gewond achter. Met gehoorschade. Met verwondingen. Met trauma's. Heel veel dode dieren en dieren met trauma's ook de hulp honden.
En de daders? Die verdwijnen vaak met een taakstraf, een berisping, of helemaal niets.

Volgend jaar komt er een landelijk vuurwerkverbod maar als dat niet gehandhaafd wordt loopt het gewoon weer uit de hand.

Maar laten we onszelf niets wijsmaken:
Dit geweld gaat niet over vuurwerk.
Het zijn dezelfde groepen die ook bij voetbalrellen de
confrontatie zoeken met politie en ME.
Dezelfde dynamiek.
Dezelfde minachting voor gezag.
Dezelfde groepsdruk, dezelfde sensatiezucht, dezelfde
straffeloosheid.

Een verbod pakt alleen het middel aan, niet het probleem.

Een ongemakkelijke vraag:
Durven we de kernvraag te stellen: Wat moet er in
Nederland veranderen om dit soort geweldplegers
daadwerkelijk te stoppen? Want met het huidige beleid
neemt het geweld niet af, het neemt toe.

Zijn onze straffen te mild?
Is de pakkans te laag?
Is de rechtsstaat te terughoudend geworden in het
beschermen van haar eigen dienaren?

En als sancties niet werken, wat dan?

Heropvoeding, geen wegstappen!
We moeten opnieuw durven nadenken over verplichte, zeer
strengere vormen van herintegratie voor notoire rebschoppers.
Niet als wraak, maar als duidelijke grens.

Waarom zou iemand die structureel geweld pleegt tegen
hulpverleners, niet verplicht langdurig uit de samenleving
worden gehaald om discipline, structuur en
verantwoordelijkheid aan te leren?
Is het idee van een hernieuwde dienstplicht, of een civiele
variant daarvan werkelijk zo ondenkbaar?
Een traject met fysieke inspanning, duidelijke hiërarchie,
consequenties, maatschappelijke dienst en zero tolerance
voor wangedrag?
Specifiek gericht op jongeren die herhaaldelijk laten zien dat
ze niet met vrijheid kunnen omgaan?

Andere landen doen dit al, in verschillende vormen.
Waarom durven wij het gesprek voor het nemen van
passende maatregelen niet te voeren?

Beschaving vraagt om duidelijke grenzen.
Vrijheid zonder grenzen is geen vrijheid. Het is chaos. Het vormt gevaar.
Een samenleving, overheid die haar hulpverleners niet kan beschermen, verliest haar morele gezag.

Dit is geen links of rechts politiek verhaal.
Dit is geen kwestie van afkomst of achtergrond.
Dit gaat over beschaving.
Over normbesef.
Over de bereidheid om uit te durven spreken: Hier stopt het!

De vraag is niet óf we moeten ingrijpen.
De vraag is: hoeveel erger moet het nog worden voordat we dat durven?

Laten we het gesprek voeren.
Niet vanuit woede alleen, maar vanuit verantwoordelijkheid.
Voor onze hulpverleners.
Voor onze rechtsstaat.
En voor de samenleving die we aan onze kinderen willen doorgeven.